

gode 2 sider af samme sag

- fra Solifer til Hobby

Tekst og foto: Sven Petersen

Vores interesse for campinglivet startede tilbage i begyndelsen af 80'erne, hvor vi og vore to børn holdt vore sommerferier i hytter i Norge, lejet gennem FDM eller Stena-Line.

Når vi på hjemturen var nået til færgehavnen i Oslo eller Göteborg og havde ventetid, kom vi ofte i snak med franskmænd, tyskere, hollændere, italienere - ja, såmænd også danskere, som med deres biler og campingvogne også var på vej hjemover. Alle fortalte de med begejstring i stemmen om deres naturoplevelser oppe i Midnattsolens Land. Der var en duft af noget eventyrligt over deres vogntog. Nogle havde øverst på tagbagagebæreren et elggevir, andre et sammenrullet rensdyrskind bag i stationcar'en. Mange havde en kano surret fast på taget af deres ombyggede folke-

vognsrugbrød. Nogle havde en seddel hængende i vinduet på bilen eller campingvognen, hvor der stod Nordkapp, Bodø eller Jokkmokk og så en eller anden dato for 14 dage siden. Det gav et ubeskriveligt sug i maven. Den frihed, der ligesom kom fra disse køretøjer, savnede vi i den måde, vi holdt ferie på.

Vi ku' mærke, at vi var solgt, så de første uger efter hver sommerferietur gik som regel med at pløje annoncer igennem med brugte campingvogne. Sådan gik der nogle år, hvor vi overvejede. Det var jo lidt af en investering, vi evt. skulle ud i. Vi gik endda så vidt, at vi meldte os ind i DCU. Vi ville læse noget om, hvad camping var for noget, og hvad man skulle tage sig i agt for ved køb af campingvogn - specielt brugt.

Ind imellem skal man ikke være bange for at gå mod strømmen, gøre det modsatte af, hvad de fleste ellers gør eller hvad omverdenen forventer. Hvor de fleste andre campister starter med en mindre vogn, som efterhånden bliver skiftet ud med stadigt større og bedre udstyrede vogne, er vi gået den modsatte vej.

Der pakkes til den allerførste tur i vores nyerhvervede, brugte Solifer Artica 50T.

Solifer Artic 500L

Og når vi nu sværmede for det nordiske, mente vi bestemt, at det skulle være en solid, nordisk vogn. Og en sommerdag i 1985 var den der – i en privat annonce i Politiken! En brugt Solifer Artic 50T - kun få år gammel og til en rimelig pris. Lige vores vogn...

Endelig kunne vi nu selv bestemme hvor, hvordan, hvornår - og hvor længe, vi ville være på ferie. Vores børn var fyr og flamme. De hjalp ivrigt til med at fjerne den forrige ejers mange klistermærker på gaskassen. Ifølge dem havde 'vores vogn' været på såvel Costa Brava, som i Piteå. I sandhed en rigtig rejsevogn. Lige noget, der passede os.

Teksten på det eneste klistermærke, der fik lov at blive siddende fra den forrige ejer, lød: "En Route Pour l'Aventure!" - et godt motto! Men først blev det i løbet af eftersommeren og efteråret til nogle småture rundt her på Sjælland. Vi skulle jo lære, at køre med vognen samt lære at betjene dens mange funktioner, fx centralvarmen.

Sammen med ungerne lagde vi i løbet af vinteren 1985/86 store planer for næste sommerferie. Det skulle være en campingtur 'opad i Sverige' med afstikere ind i Norge. Det blev en pragtfuld sommer, som dog hen mod slutningen endte med en trafikskade. På en grusvej syd for Røros mødte vi en stor firehjulstrækker, som under overhaling smed store sten mod vores bil og campingvogn. Bilen fik mindre skrammer, mens Solifer'en fik slået et hul i frontruden og buler på dele af frontpartiet. Vi fik lappet ruden med noget tape og kunne fortsætte ferien.

Efter vi var kommet hjem, blev vognen stillet til reparation hos Neergaard i Hedehusene, som på et tidspunkt i forsikringsforløbet foreslog os en meget fordelagtig byttehandel. Resultatet blev, at vi i oktober 1986 kunne tage på efterårsferie på Jarplund Camping i Flensborg i vores lækre, funklende nye Solifer Artic 500L. Den blev vores andet hjem i omkring 15 år. Med den nåede vi at tilbagelægge en strækning, svarende til mellem halvanden og to gange rundt om jorden ved ækvator.

Vi nyder livet nær Otta.

Denne dejlige vogn havde alt, vi havde brug for til eventyrlige 'ekspeditioner' nordpå, vinterisoleret og med et effektivt centralvarmeanlæg.

'Manddomsprøven' for den og for os som campister blev den efterfølgende sommerferie, hvor vi var på det, vi i familien stadig kalder "Den Store Tur".

Vi valgte, at være hjemmefra i 6 af de 7 uger, vi havde til rådighed - og selvfølgelig gik vores tur langt nordover. Vi tilbragte bl.a. 17 døgn nord for Polarcirkelen, dvs. næsten 3 uger, hvor vi ikke oplevede at se solen gå ned. Da vi nåede Danmark efter denne eventyrlige tur, havde triptælleren rundet knap 7500 km.

Højdepunktet var den uge, vi var ude på Lofoten. Vores to nu voksne børn mindes stadig turen med glæde...

Vi var helt enige om, at vi de næste mange år simpelthen ville bruge campingvognen som rullende bolig i forbindelse med vores 'udforskning' af Nordens natur og kultur. Sådan var det nok også gået, hvis vi ikke på campingpladsen i Tromsø havde mødt et sødt, pensioneret, dansk lærerpar. Før deres børn var flyttet hjemmefra, havde de haft den faste aftale i familien, at de hvert andet år rejste nordpå, hvert andet år sydpå. De elskede at campere i Skandinavien, men havde samtidig ment, at de skyldte deres børn, at de også skulle

Kædebroen, som forbinder Buda og Pest, i smukt aftenlys.

opleve det øvrige Europa. Brandgod idé! Så året efter tog vi en tur til Rhinen, Bodensøen, Schwarzwald og Alsace. Vores unger syntes - ligesom vi, at det var drønspændende også at komme sydpå - så jeg må indrømme, at vi faktisk ikke har været rigtig nordpå siden. Lige bortset fra de 3 eller 4 gange, hvor vi i forbindelse med nogle meget hyggelige, internationale træf i "Solifer Klub"-regi har camperet i vore skandinaviske broderlande. I flere år var vi med til at 'vise profilen' i klubben. Det var i øvrigt her vi lærte den udmærkede redaktør af dette magasin at kende.

Langt omkring

Med Solifer'en som vores rullende hjem har vi i årenes løb været gæster i ialt 14 europæiske lande. Vi har nydt freden og stilheden Nikkaluokta i Nordsverige samt på Mont Blanc i De franske Alper, været på strøgtur på Kurfürstendam i

Berlin og på Champs-Élysées i Paris, besøgt et kloster højt oppe i Pyrenæerne, været til søndagsmesse i Nidaros-domkirken i Trondheim, været på vinindkøb på Château Caix, besøgt en samelejr nær Jokkmokk, gået rundt ved Fyrst Rainiers palads i Monaco og set den nedlagte Stasi-træningslejr Massow i det tidligere DDR... Vi har boet på en campingplads i Norge, hvor vi midt i højsæsonen var de eneste gæster og sydpå været på propfyldte, hektiske pladser, beregnet til 1000 enheder, har camperet i en nobel, sydfransk slotspark og på en norsk travbane. Jeg ku' blive ved; minderne myldrer frem, når jeg kigger i de gamle kørebøger, som vi gennem årene har ført. På billedsiden er det blevet til et arkiv på flere tusinde dias - og de sidste par år mange hundrede digitalbilleder.

"Systemskiftet"

Da vore børn var flyttet hjemmefra, begyndte vi at føle, at vi måske efterhånden godt kunne 'nøjes med' en lidt

mindre vogn. Og så ville det jo være rart med en fast seng med rigtig springmadras. Med det feriemønster, vi havde tillagt os - eller som arbejdslivet betingede, havde vi heller ikke så meget brug for Solifer'ens eminente varmesystem. Vi kom aldrig så meget på vintercamping, som vi i starten forestillede os. Det blev højest til lidt weekend- og småferieture i ydersæsonen - ud over sommerferien.

Så i 2001 var vi enige om, at nu var det tiden at skifte. Den nye vogn måtte gerne være en vogn med en fast seng til 2 + mulighed for 'gæsteopredning'. Desuden kunne vi 'nøjes med' blæservarme.

Vi ville nødig gå ned i kvalitet, så vi betragtede Fendt som en interessant mulighed. I vores bevidsthed lå den på linje med Solifer. Gennem flere år havde vi haft et godt øje til denne tyske vogn. Så en lørdag morgen startede vi bilen for at køre ind og få en snak med Neergaard i Hedehusene. Ham havde vi jo tidligere fået en fair behandling af, da vi i '86 byttede den skadede Solifer til

en ny. Mens vi på Skovvejen nærmede os Jyderup, snakkede vi om, at Jyderup Camping Center forresten da også var begyndt at sælge Fendt, efter at fabrikken var indlemmet i Hobby koncernen. Inden vi kørte videre til Hedehusene, ku' vi da lige kigge ind og se, om Jørgen og Gyda havde nogen Fendter hjemme, som ku' være interessante. Det havde de - også i de størrelser, vi gik efter. Gedigne vogne hele vejen igennem - bestemt...

Men når vi nu var der, ku' vi jo også lige så godt se på, hvad de der Hobbyvogne egentlig var for noget. Det eneste, vi på det tidspunkt vidste om Hobby var, at det var Europas bedst solgte mærke - til tider kun overgået af Adria. Vi havde dog på vore utallige ture op og ned af den tyske Autobahn bemærket, at Hobby'erne lå umanerligt pænt og stabilt efter træk bilen - næsten som en Solifer! Men ellers havde vi ikke sådan lige mærket 'inde på lystavlen'. Den første Hobby, vi så på inde i udstillingshallen, var rent tilfældigt en 460 UFe. Rigtig pæn vogn udefra og indeni,

www.tarp-caravans.dk

Vi forhandler HOBBY og ADRIA
- Danmarks mest købte vogne.

I vores store butik - ca. 3500 m2
under tag - har vi altid masser af
nye og brugte campingvogne, samt
masser af aktuel campingudstyr.

Besøg også vores nye
værksted på 600 m2
- vi er autoriseret
DCU testcenter.

Åbningstider hele året:
Mandag til fredag
9.30 - 17.30
Lør/Søn- og helligdage
10.00 - 16.00

Hammeren 4 • 6715 Esbjerg N
Tlf. 75167600

KOM TIL 1 AF DANMARKS STØRSTE CAMPINGCENTRE

Eftermiddagskaffen nydes i Pfunds-Stuben i Østrog

Farvel til Solifer'en, goddag til Hobby'en, som står klar på vaskepladsen.

øjensynligt en udmærket finish, harmoniske proportioner, pænt design. Indendørs en lækker seng, fikst badeværelsesarrangement, kassettoilet, hvad vi jo ikke havde i den gamle, behagelige farver, geniale køkkenløsninger - (måske lidt kneben køkkenbordsplads!)

- Men ellers... jooo, ikke så ringe endda! Vi kiggede også på andre modeller/størrelser, inden vi ville videre til Hedehusene - til et større udvalg af Fendt. Men inden vi kørte, sagde vi næsten i munden på hinanden, at vi da lige skulle se 'den der inde i hallen' én gang til. Det var 460'eren. En ekstra gang tjekkede vi sengens hårdhed, - jo, den passede os egentlig bedre end i Fendt'erne. Låger, skabe, magasiner, køleskab - alt blev vurderet grundigt flere gange.

"Er det her ikke lige vores nye vogn?",

"Jo, den er godt nok dejlig, den her - og størrelsen er fin!"

"Nå", spurgte Jørgen, da vi ville til at gå - han havde vist luret vores lidt for åbenlyse interesse - "Hva' synes I? Ska' vi handle?" Nej, - vi ville gerne lige overveje tingene en ekstra gang eller to, så vi aftalte, at vi ville ringe tilbage om et par dage. Men beslutningen var i realiteten truffet - vi kom aldrig til Hedehusene. Da vi var kommet lidt uden for

Jyderup, vendte vi om, gik ind i forretningen igen og sagde til Jørgen, at han godt måtte regne lidt på, hvad vi sku' gi' i bytte på den gamle Solifer.

Vi fik forhandlet os frem til en fornuftig byttepris. I handelen indgik, at vi fik installeret 12v batteri + lader, som jo var (og stadig er) standard på Solifer. Vi fik sat Truma Ultraheat i Hobby'en; vi var jo vant til Primus' el-patron i den gamle. Herudover blev der opsat lidt ekstra 230v stik og andre småting. Selv om Hobby i deres annoncering dengang reklamerede med "All Inclusive", var der alligevel lidt ekstra, som vi godt ville ha' med i handelen. Det gamle, lille vinterfortelt ku' nemt bruges på den nye, hvorimod vi fik os forhandlet frem til et nyt, dejligt solsejl. Ud over vinterforteltet har vi aldrig ejet et egentligt fortelt. Det har ikke rigtig rimet med vores nomadeliv.

Afskeden

Det var lidt vemodigt at sige farvel til vores gamle, trofaste ven, som havde givet os mulighed for så mange og så store natur- og kulturoplevelser gennem 15 år... Men samtidig glædede vi os enormt til, at vi fremover ku' lægge os til at sove i en seng, som allerede var redt, når vi havde nået målet efter en lang dags transitkørsel. Efter en uges tid havde Jørgen fået videresolgt Solifer'en. Men den var også flot og velholdt - trods 75.000 km på Europas vejnet gennem 15 år. Ikke en bule eller

ridse havde den, da vi afleverede den. 12. juni 2001 var det byttedag, og 14 dage senere var vi på vej til Venedig med 'den lille ny'. Vi har allerede nu kørt omkring 20.000 km med den nye Hobby på nogle dejlige ture til forskellige mål i Italien, Venedig, Rom og Pompei samt en afstikker til Slovenien.

Hvordan er den så, den ny?

Flere af vore gamle campingvenner har noget undrende spurgt, hvordan vi dog ku' finde på at skifte fra Solifer til Hobby... "Er det ikke som at gå fra Mercedes til Lada?"

Nej, vores Hobby 460 UFe er en rigtig dejlig vogn, simpelthen! Den passer til vore behov, som de er nu. Nem at trække, ligger stabilt på vejen, er let at bugsere på campingpladserne. Gennemtænkt pladsudnyttelse, dejlig rundsiddegruppe med gode hynder. Vi sover godt i den - og det skal man jo ikke kimse af! Så har den en ting, vi ikke vil undvære i en eventuel, senere vogn. Det er det varme vand, som den er født med. Hvor er det dog dejligt!

De småfejl, der næsten altid følger med, når man køber nyt, har været få. De er uden diskussion blevet udbedret.

Generelt er det tip-top, professionel service, vi har fået hos familien Hansen i Jyderup. Med de supplerende installationer vil jeg give Hobby'en 5,5 teltplæk ud af 6 mulige (her går det jo ikke med hverken kokkehuer eller vinglas). Det er den perfekte vogn for to med nomadblod i årene...

Vi satser absolut på, at Hobby'en skal med os jorden rundt en enkelt gang eller mere - ligesom Solifer'en var det...

